

andre, uanset at disse maaske af særlige Grunde kunde have et Krav paa at gaa først, f. Eks. fordi de har været arbejdsløse længst.

I denne Forbindelse bemærkes dog, at man naturligvis erkender Rederens Ret til frit at bestemme, hvorvidt han vil have den eller den Mand i sin Tjeneste, ligesom Sømandens Ret til frit at vælge sit Skib, jfr. Konventionsudkastets Art. 6.

Endelig maa fremhæves de ret uheldige Lokaleforhold med en Del af de nuværende Forhyringskontorer.

Gruppen mener i det hele ikke, at den nuværende Ordning er i Stand til at vække den Tillid, som f. Eks. er af ikke uvæsentlig Betydning, naar det gælder Tilgangen til Sømandstanden fra de ganske unges Side. Disse vil let lade sig afskrække fra Sømandslivet i det hele, naar de ser de daarlige Forhold, under hvilke Forhyringen drives.

De paapegede Ulemper vil formentlig afhjælpes, naar Forhyringen henlægges til offentlige Kontorer, ligesom disse, hvad enten de organiseres som Statskontorer eller paa anden Maade, sikkert meget vel vil være i Stand til paa tilfredsstillende Maade at løse Opgaven.

Gruppen kan derfor tilraade at ratificere Konventionen.

Den anden Gruppe (*Lund og Møgaard*) gør derimod gældende, at den nuværende Ordning synes dem fyldestgørende, idet den, omend behæftet med visse Mangler, som dog let vil kunne ændres ad administrativ Vej, f. Eks. ved en noget skarpere Kontrol, i det store og hele har vist sig at kunne magte den Opgave, der fra Skibsfartens Side stilles, nemlig: altid at kunne skaffe Folk, naar Skibene behøver dem, og at kunne skaffe dem hurtigt og sikkert, en Opgave, som det er meget tvivlsomt om en offentlig Institution vil kunne magte. Den indbyrdes Konkurrence mellem Forhyringsagenterne afgiver ogsaa den bedste Garanti for, at Skibsfarten faar de for Tjenesten om Bord i Skibene bedst egnede Folk. Ifølge selve Forholdets Natur arbejder offentlige Kontorer betydeligt langsommere end private Virksomheder, og der er dernæst den Fare ved et Statskontor, at dette vil blive for „passivt“, d: for meget vil indskrænke sig til at afslutte Hyrekontrakter med de Folk, som melder sig som arbejdssøgende, men ikke paa Tider, hvor Arbejdskraften er ringe, vil gøre noget positivt for at skaffe denne frem, ligesom et Statskontor formentlig ikke yder den Garanti som det nuværende System for, at de forhyrede virkelig møder paa Skibet til rette Tid og Sted. Man bør derfor ikke forlade det nuværende System, om hvilket man erfaringsmæssigt ved, af det kan magte sin Opgave, til Fordel for en Ordning, der i bedste Fald vil blive meget dyr, og om hvilket det er tvivlsomt, om den vil være i Stand til at fyldestgøre de Krav, der maa stilles til den.

Gruppen maa saaledes fraraade Ratifikationen.

ad 2. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, hvorledes det nye System skulde ordnes, frembyder der sig tre forskellige Løsninger, af hvilke Konventionen selv giver Anvisning paa de to, nemlig:

- a) Forhyringen drives af Foreninger, bestaaende af Repræsentanter for Redere og Søfolk, der arbejder sammen under Kontrol af en central Myndighed.
- b) Forhyringen drives af Statskontorer som en særlig Institution.
- c) Forhyringsvirksomheden knyttes til den almindelige „kommunale“ Arbejdsanvisning.

Medundertegnede *Hansen og Jacobsen* vilde nu vel formene, at den under a) anførte Løsning af Spørgsmaalet er at foretrække som den, der vilde skabe de bedste Garantier for, at der ved Forhyringsvirksomheden virkelig tages fornødent Hensyn baade til Rederne, Søfolkene og det offentlige Interesser, men erkender, at denne Løsning kræver Tilslutning ogsaa fra Redernes Side. Da saadan Tilslutning ikke synes at kunne paaregnes, skal vi afholde os fra at afgive noget Særforslag i denne Henseende og vil subsidiært kunne anbefale en Ordning som den under b) opførte.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør vælge en Ordning med særlige Statskontorer, eller man skal knytte Forhyringsvirksomheden til den almindelige Arbejdsanvisning, kunde følgende Betragtning tænkes gjort gældende:

Der synes ikke at være saa stor Forskel paa den Virksomhed, der maa udføres ved Forhyring af Søfolk og den Virksomhed, som den almindelige Arbejdsanvisning udøver, at der er Grund til at lade helt forskellige Bestemmelser gælde om de to Forhold, og det synes da naturligt, naar man nu staar overfor en Omordning af Forhyringsvæsenet, da at knytte denne til den almindelige Arbejdsanvisning. Man